

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a JUDr. Věry Šimůnkové, v právní věci žalobkyně **M. H.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje** se sídlem 150 21 Praha 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2013 č.j.: 027148/2013/KUSK, o povolení stavby,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu na zrušení rozhodnutí žalovaného výše citovaného, kterým žalovaný zamítl jako nepřipustné její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem (dále jen „stavebního úřadu“) č. j. výst/1081/71/00/Ja ze dne 22. 8. 2000, kterým byla společnosti Unica Technologies, akciová společnost, povolena stavba výrobní haly s administrativou na pozemcích č. parc. a (nyní st.p.) v katastrálním území Lysá nad Labem. Usnesením ze dne 27. 5. 2013 č. j. 10 A 95/2013-8 postoupil Městský soud v Praze věc k vyřízení zdejšímu soudu.

Žalobkyně je vlastnící pozemku č. parc. v kat. úz. Lysá nad Labem, který se nachází v blízkosti st. p. .

Žalobkyně namítá nezákonnost obou rozhodnutí, jelikož s ní nebylo jednáno v řízení před stavebním úřadem jako s účastníkem, přestože účastníkem byla. Žalovaný podle ní pochybil, když její odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu zamítl jako nepřipustné s odůvodněním, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení před stavebním úřadem.

Z výše uvedených důvodů navrhla žalobkyně soudu, aby zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobkyni nepříslušelo právo být účastníkem řízení, neboť její pozemek přímo nesousedí s pozemkem, na němž byla stavba povolena a navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou. Dále upozornil, že i kdyby žalobkyně byla účastníkem řízení, bylo by její odvolání opožděné. Žalovaný rovněž namítl, že žaloba byla podána až po lhůtě stanovené v ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 22. 8. 2000 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým byla společnosti Unica Technologies, akciová společnost, povolena stavba výrobní haly s administrativou na pozemcích č. par. (nyní st. p.) v katastrálním území Lysá nad Labem. V řízení před stavebním úřadem nebyla žalobkyně zařazena do okruhu účastníků řízení a rozhodnutí jí tedy nebylo doručováno.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně dne 9. 11. 2010 odvolání, které žalovaný rozhodnutím dne 24. 1. 2011 zamítl jako nepřipustné. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který dne 8. 10. 2012 výše uvedené rozhodnutí žalovaného rozsudkem sp. zn. 10 A 68/2011 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dne 22. 2. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně opět zamítl jako nepřipustné. V napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení, které probíhalo v roce 2000, neuplatnila požadavek, aby byla zařazena do okruhu účastníků řízení. Dále poukázal na to, že pozemek žalobkyně přímo nesousedí se stavebním pozemkem a uvedl, že ani její vlastnické právo nebylo stavbou přímo dotčeno, přičemž odkázal na zařazení pozemku žalobkyně v územním plánu coby pozemku s využitím „průmyslová výroba“ a uzavřel, že podle definice účastnictví podle tehdy platného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) žalobkyně účastníkem řízení nebyla a její odvolání tak bylo nepřipustné. V napadeném rozhodnutí dále žalovaný argumentoval, že i kdyby žalobkyně byla účastnicí stavebního řízení, pak by její odvolání bylo opožděné podle ustanovení § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“).

Krajský soud v Praze se nejprve musel vypořádat s námitkou žalovaného, že žalobkyně nepodala žalobu včas a dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 18. 3. 2013, lhůta pro podání žaloby tak počala běžet dne 19. 3. 2013 a posledním dnem pro podání žaloby byl den 20. 5. 2013. Žalobkyně podala žalobu k poštovní přepravě dne 17. 5. 2013, čímž řádně zachovala shora uvedenou lhůtu. Žaloba tak byla podána včas.

Soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem sporu je v projednávané věci otázka účastenství žalobkyně v řízení před stavebním úřadem. Podle ustanovení § 34 a § 59 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném v době řízení před stavebním úřadem, jsou účastníky řízení osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. Žalobkyně ve svém odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu uvedla (kromě argumentace možným vedením kanalizace a dopravní obslužnosti), že stavba „*v bezprostřední blízkosti jejího majetku svým charakterem i účelem, ale i rozměry, bude negativně ovlivňovat její majetek*“. Uvedené námitky žalovaný odmítl s poukazem na skutečnost, že žalobkyně není vlastníkem sousedního pozemku, a že stavbou není její vlastnické právo přímo dotčeno. Tento závěr žalovaného však dle názoru soudu nemůže obstát, jelikož žalovaný dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že žalobkyně není vlastníkem sousedního pozemku. Pojem „sousední pozemek“ užívaný stavebním zákonem totiž nelze chápat tak, že by šlo pouze o pozemek mající s druhým pozemkem společnou hranici, ale je třeba brát v úvahu širší souvislosti spojené s možným dopadem stavby na pozemek žalobkyně. Žalovaným uplatněný restriktivní výklad pojmu „sousední pozemek“ ostatně odmítl i Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 19/99, ve kterém pro rozpor s ústavním pořádkem zrušil tehdejší ustanovení § 139 písm. c) stavebního zákona, ve kterém byl pojem „sousední pozemek“ shora uvedeným restriktivním způsobem definován. Žalovaný tak pochybil, když pojem „sousední pozemek“ vyložil výše uvedeným způsobem.

Po zjištění výše uvedeného pochybení žalovaného se soud musel zabývat otázkou, zda by zrušení rozhodnutí mohlo vést pro žalobkyni k příznivějšímu rozhodnutí ve věci. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není, jelikož i kdyby žalovaný přiznal žalobkyni postavení účastníka, musel by její odvolání zamítnout jako opožděné. Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), podle kterého bylo vedeno řízení před stavebním úřadem a který je podle ustanovení § 179 s. ř. třeba použít i pro posouzení žalobkyní podaného odvolání, neobsahuje oproti současnému správnímu řádu úpravu o posuzování odvolání podaného tzv. opomenutým účastníkem (§ 84 s. ř.). Ustanovením správního řádu, účinného v době rozhodnutí žalovaného, které je nutno na projednávanou věc aplikovat, je ustanovení § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., podle kterého pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to,

že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí. Za oznámení rozhodnutí přitom nelze podle názoru soudu pokládat pouze jeho doručení, ale též jiný postup (správního orgánu, žalobkyně, nebo jiné osoby), díky kterému se žalobkyně o jeho existenci a podstatném obsahu dozvěděla. V projednávané věci bylo rozhodnutí stavebního úřadu vydáno v roce 2000 a během následujících let byla stavba realizována, o čemž žalobkyně nepochybně věděla. Dne 3. 2. 2010 uvedla žalobkyně v jiném správním řízení v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. SÚ/1061/09/Čí-5, že nikdy nedala souhlas ke stavbě haly na pozemku st. p. 2905 v k. ú. Lysá nad Labem. Z výše uvedeného je zřejmé, že nejpozději dne 3. 2. 2010 žalobkyně prokazatelně věděla, že ve vztahu ke shora uvedené stavební parcele bylo vydáno rozhodnutí, jímž byla povolena stavba haly. Soud má tedy za to, že tříměsíční lhůta pro podání odvolání podle ustanovení § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. správní řád, počala v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 tohoto zákona běžet dne 4. 2. 2010 a jejím posledním dnem byl den 4. 5. 2010. Odvolání, ktere bylo podáno dne 9. 11. 2010, tak bylo podáno opožděně.

Soud tedy konstatuje, že žalovaný pochybil, když bez dostatečného odůvodnění zamítl podané odvolání jako nepřipustné, nicméně současně z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že považoval toto odvolání rovněž za opožděné. Soud se přiklonil k názoru, že šlo o odvolání opožděné, přičemž zamítnutí odvolání pro nepřipustnost místo pro opožděnost nepředstavuje podle názoru soudu důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož jak uvedl NSS např. v rozhodnutí sp. zn. 4 As 36/2005, *„pokud je podání opožděné, je již nadbytečné se zabývat tím, zda a nakolik je přípustné. Tyto rozdíly – způsobené spíše střetáváním různých proudů procesní nauky a jejím vývojem – v posuzované věci nemají praktický význam. Užití jiného důvodu k jinak správnému zamítnutí odvolání v režimu jednoho a téhož zákonného ustanovení - § 60 správního řádu - nemohlo být důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného; výsledek řízení po případném vrácení věci pro tuto vadu řízení před žalovaným správním orgánem, co do praktického efektu pro účastníka, by byl týž. Soudní řízení však neslouží a sloužit nemůže k řešení toliko teoretických sporů“*. Soud proto, ostatně i z důvodu procesní ekonomie, dospěl k závěru, že zamítnutí odvolání pro nepřipustnost místo pro opožděnost, není procesní vadou, která by měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2015

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Nešporová